

Arrest

nr. 245 025 van 27 november 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Joseph Lonckestraat 50
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 1 juli 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 juni 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten van (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 juli 2020 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 december 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van descendent van haar Belgische moeder.

1.2. Op 2 juni 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10/12/2019 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis §2, eerste lid. 10 tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hen voegen. '

Artikel 40bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn. die hen begeleiden of zich bij hen voegen. '

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Betrokkene werd voor het eerst aangetroffen in België in 2008 in illegaal verblijf. Na een aantal aanvragen 9bis/9ter werd er wek gemaakt van zijn repatriëring. Betrokkene probeerde dit te verhinderen door een asielaanvraag te doen en nog een aanvraag 9 bis, maar werd uiteindelijk wel gerepatriëerd op 5.04.2013. Op 11.02.2015 blijkt hij terug in België te zijn en doet hij de eerste aanvraag tot gezinshereniging in functie van zijn moeder. Een inreisdatum kan niet ontdekt worden in het paspoort dat hij toen voorlegde, niet land nadien komt hij met een nieuw paspoort aanzetten dat niet voorzien is van een visum of enige in- of uitreisstempels. Keer op keer is betrokkene nadien geweigerd omdat de afhankelijkheid niet voldoende werd bewezen en ook omdat de referentiepersoon betrokkene eigenlijk niet ten laste kan nemen omdat ze zelf ten laste is van de sociale bijstand. Eens te meer moeten we vaststellen dat dit het geval is.

De referentiepersoon blijkt uit de voorgelegde documenten over een pensioen te beschikken, echter dit pensioen bestaat integraal uit inkomensgarantie voor ouderen. Inkomensgarantie voor ouderen wordt toegekend aan mensen die ouder zijn dan 65 jaar en behoeftig zijn. Als alternatief voor het leefloon. Concreet wil dit dus zeggen dat dit geld bestemd is voor het levensonderhoud van de referentiepersoon zelf. Het is niet bedoeld om een volwassen zoon mee ten laste te nemen, dat zou immers willen zeggen dat hij ten laste is van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De bestaansmiddelenvoorwaarden van art. 40ter is daarom niet voldaan. De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42ter, §1, tweede lid. is dienaangaande overbodig. De bestaansmiddelen van de referentiepersoon kunnen immers niet in overweging genomen worden. Het maakt niet uit welke de daadwerkelijke levenskost is van de referentiepersoon, ze valt reeds ten laste van het sociale bijstandstelsel. Ze kan dus helemaal niet aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken voor betrokkene, om te kunnen VOORKOMEN ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel. Immers, dat is reeds heden het geval. Deze zienswijze wordt o.a. bevestigd in het arrest van 16 juli 2019 nr. 245.187 van de Raad van State.

Verder blijkt uit de voorgelegde documenten dat betrokkene zelf een zelfstandige activiteit heeft. Hij legt aanslagbiljetten die daarvan getuigen alsook een bewijs van aansluiting bij een sociale kas (Xerius) van 4.02.2020. Het gaat over aanslagbiljetten van het inkomen van 2017, aanslagjaar 2018 en inkomen van 2018, aanslagjaar 2019. Welke het huidige inkomen is van betrokkene zelf werd niet aangetoond, zaak is wel dat betrokkene door zijn zelfstandige activiteit niet als 'ten laste' kan worden beschouwd van zijn moeder.

Verder werden ook nog volgende bewijzen voorgelegd:

- Bijvoegsel huurovereenkomst Woonhaven Antwerpen (basishuurprijs 602€, na berekening 210€)
- attest van DR H. (...) (dat zijn moeder L. (...) niet alleen kan wonen en dat haar zoon noodzakelijk bij haar moet zijn om voor haar te zorgen)
- Armeense republiek (Head of Shengavit Administrative District of Yerevan City dd 26/02/2020: dat betrokkene met zijn ouders gewoond heeft in Armenië (tot het jaar 2000)
Vanaf 2000 zijn ze naar België verhuisd (Antwerpen) door de ziekte van zijn vader. Betrokkene werkte en leeft dan ook in Antwerpen.
- T. (...) heeft in Armenië nooit arbeid verricht, een huis of appartement gehad of enige eigendom gehad.
- Comité d'état de cadastre des biens immobiliers attaché au Gouvernement de la République d'Arménie: attest 4/12/2012, op vraag van betrokkene op 4/12/2012 dat betrokkene in geen enkel register gekend staat ivm eigendommen.
- Référence dd 8/12/2015 dat betrokkene zoon van H. (...) sinds 2013 niet meer in Erevan heeft gewoond en niet meer is teruggekeerd
- Mail dd 14/01/2020 dat betrokkene mag blijven wonen bij de Woonhaven Antwerpen op het Adres (...) (zolang hij in het vreemdelingenregister is opgenomen of een geldig verblijfsdocument kan voorleggen)
- Attest op naam van betrokkene dat hij regelmatig deelneemt aan de cursus maatschappelijke oriëntatie (2014-2015)
- Overlijdensakte van zijn vader. H.T. (...) op 24/09/2012

Geen van deze documenten doet afbreuk aan de voorgaande vaststellingen.

Uit het dossier blijkt wel degelijk dat betrokkene is gerepatriëerd en nadien is teruggekeerd naar België. De datum is ons onbekend. Nergens uit het dossier blijkt dat hij in die periode was aangewezen op financiële en/of materiële hulp uit België. In die zin zijn de attesten uit Armenië niet relevant. Mijnheer heeft dan wel volgens de Armeense autoriteiten nooit een economische activiteit gehad in eigen land, noch eigendommen. Nergens uit het dossier blijkt dat hij in die periode daadwerkelijk ten laste was van de referentiepersoon. Dat werd reeds herhaaldelijk uitgebreid gemotiveerd in de beslissingen van de afgelopen jaren.

Ten slotte wat betreft het attest van de dokter, dat de referentiepersoon niet alleen in haar woning kan verblijven. Het is uiteraard de dienst vreemdelingenzaken die bevoegd is om iemand verblijfsrecht te verlenen of niet. In de wet van 15.12.1980 is er voorzien dat voor zover betrokkene, als volwassene, een buitengewone afhankelijkheid zou vertonen tegenover de referentiepersoon, hij het verblijfsrecht kan bekomen. Omgekeerd is dit echter niet voorzien. De referentiepersoon is houder van de Belgische nationaliteit. Indien zij niet meer zelfstandig kan wonen, kan zij zoals elke andere Belg of inwoner van België zich laten begeleiden/helpen/bijstaan door allerlei organisaties die haar het zelfstandig wonen gemakkelijker kunnen maken zoals bvb familiehelp, verpleging aan huis, maaltijden aan huis laten bezorgen, beroep doen op een poetsvrouw wegens medische redenen. De referentiepersoon kan er uiteraard ook voor kiezen een plaatsje te reserveren in een rust- en verzorgingstehuis. Het is niet redelijk eerst verblijf te claimen op basis van medische redenen. Om nadien, eens men de Belgische nationaliteit heeft bekomen, te stellen dat men de zorg van een kind strikt behoeft, dat er niemand anders is die de zorg voor mevrouw kan opnemen. Er zijn alternatieven voor handen in België, mevrouw heeft even goed het recht om daarvan gebruik te maken als een andere hulpbehoevende oudere dame in België.

Betrokkene voldoet niet aan de verblijfsvoorwaarden, hij kan het verblijfsrecht als familielid van een Belgische, niet genieten.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt ten stelligste af een nieuwe aanvraag in te dienen zonder dat aan bovenvermelde inhoudelijke bezwaren is verholpen. Herhaalde aanvragen zoals tot op heden zijn gebeurd, betreffen eigenlijk misbruik van procedure. Indien betrokkene wel degelijk binnen de voorwaarden zou vallen, is het redelijke dat stellen dat hij dat al eerder voldoende had kunnen staven."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 21 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 8 en 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar enig middel zet de verzoekende partij de volgende argumenten uiteen:

“aangezien de bestreden beslissing primo voorhoudt dat de IGO van de Belgische moeder van verzoeker niet in aanmerking mag genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen en terzake verwijst naar één arrest van de Franstalige kamer van de Raad van State;

aangezien de jurisprudentie op dit punt echter absoluut nog niet eenduidig is;

aangezien als algemene regel de gezinshereniging met onderdanen van derde landen of Belgen onderworpen is aan de voorwaarde dat de gezinshereniger beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen;

aangezien bij de beoordeling van die bestaansmiddelen “worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen”;
aangezien die formulering op verschillende manieren kan worden geïnterpreteerd;

aangezien ofwel uit de berekening alle aanvullende bijstandsstelsels moeten worden uitgesloten ofwel alleen die welke in de wet uitdrukkelijk worden opgesomd;

aangezien de inkomensgarantie voor ouderen (IGO) alsook de tegemoetkomingen voor personen met een handicap door de wet niet uitdrukkelijk worden uitgesloten, maar maken deel uit van een aanvullend bijstandsstelsel, de zogenaamde residuaire regelingen;

aangezien er rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV 7 mei 2014, nr. 123.609) is, dewelke van oordeel dat deze garantie in aanmerking moet worden genomen om te berekenen of de bestaansmiddelen van de gezinshereniger volstaan, omdat ze niet voorkomt in de lijst van de wettekst;
aangezien DVZ bij de berekening van de voldoende bestaansmiddelen wel rekening lijkt te houden met de federale tegemoetkomingen aan personen met een handicap (nochtans ook een residuaire regeling), op voorwaarde dat zij minstens 120% van het leefloon bedragen of de persoon kan bewijzen dat hij kan rondkomen met een lager bedrag zonder ten laste te vallen van de sociale bijstand (behoefteanalyse);
aangezien het feit om niet alle inkomsten in aanmerking te nemen die personen met een handicap ontvangen, met inbegrip van de sociale bijstand, een inbreuk betekent op de beginselen van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van personen met een handicap;

aangezien de Europese Commissie een standpunt heeft ingenomen in dit dossier en aanbeveelt om rekening te houden met de bestaansmiddelen van het gezinslid dat het voorwerp van de gezinshereniging uitmaakt en niet uitsluitend met die van de vreemde persoon met een handicap (Mededeling van 3 april 2014 van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/ EG inzake het recht op gezinshereniging, COM(2014) 210 def., punt 4.4.);

aangezien m.b.t. deze aanbeveling een vergelijkbare redenering ook van toepassing kan zijn op de personen die niet in de mogelijkheid zijn te werken wegens hun leeftijd of wegens hun gezondheidstoestand, ook zonder dat ze een beperking hebben;

aangezien de IGO uitsluiten van de berekening van voldoende inkomsten bijgevolg een discriminatie op grond van leeftijd inhoudt, hetgeen uitdrukkelijk verboden is door het Handvest van de grondrechten van de EU (art. 21) en impliciet door art. 8 en 14 van het EVRM (zie EHRM, Schwizgebel v. Zwitserland, nr. 25762/07, 10 juni 2010, § 74);

aangezien de bestreden beslissing secundo enerzijds voorhoudt dat omwille van de zelfstandige activiteit van verzoeker hij niet als ten laste kan beschouwd worden van zijn moeder doch anderzijds beweert dat de moeder niet kan aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken zodat kan voorkomen worden dat verzoeker ten laste valt van het sociale bijstandstelsel; aangezien de bestreden beslissing zich hierdoor manifest tegensprekt (!) want juist aantoont dat er in casu geen risico is dat verzoeker ten laste van het sociale bijstandstelsel zou vallen;

aangezien de bestreden beslissing tertio voorhoudt dat de Armeense attesten, dewelke door verzoeker werden voorgebracht en waaruit blijkt dat hij "nooit een economische activiteit heeft gehad in eigen land, noch eigendommen " alsook nooit een inkomen en/of enig vermogen heeft gehad niet zouden aantonen dat hij tijdens de periode dat hij in Armenië verbleef daadwerkelijk ten laste was van zijn moeder;

aangezien de bestreden beslissing hierdoor blij geeft van een compleet gebrek aan realiteitszin nu uit het attest van 26.02.20 van Head of Shengavit Administrative District of Yerevan City dat verzoeker van zijn geboorte in 1970 tot 2000 gedurende 30 jaar ononderbroken bij zijn ouders heeft gewoond en deze dan omwille van de ziekte van zijn vader zijn verhuisd naar België zodat sowieso redelijkerwijs mag aangenomen worden dat verzoeker ook na 2000 ten laste van zijn ouders is gebleven in de periode dat hij nog alleen en zonder enige inkomsten en vermogen is achtergebleven in Armenië;

dat aldus de thans bestreden beslissing dan ook niet gestoeld is op een correcte feitenvinding en tevens van alle redelijkheid ontbloomt is;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 02.06.20 dan ook niet alleen artikel 21 van het Handvest van de grondrechten van de EU; artikel 8 én 14 van het EHRM doch ook artikel 40bis Vreemdelingenwet schendt doch bovendien niet ten genoeg van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, ook en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt;"

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* verwijst de bestreden beslissing naar de artikelen 40bis, §2, 3° en 40ter van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden "als familielid van een Belgische". Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag tot verblijf indiende als familielid in neergaande lijn van haar Belgische moeder. Er wordt gemotiveerd dat de bepalingen van artikel 40bis, §2, 3° en artikel 40ter van de Vreemdelingenwet van toepassing zijn, dat het aldus dient te gaan om bloedverwanten in neergaande lijn die jonger zijn dan 21 jaar of ten hunnen laste zijn, dat de verzoekende partij ouder dan 21 jaar is en dus dient aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon, *in casu*, zo blijkt uit de motieven, haar Belgische moeder. Na een overzicht van de verblijfshistoriek en de vorige aanvragen motiveert de verwerende partij dat uit de voorgelegde documenten blijkt dat de referentiepersoon over een pensioen beschikt, dat dit pensioen echter integraal

bestaat uit een inkomensgarantie voor ouderen, dat inkomensgarantie voor ouderen wordt toegekend aan mensen die ouder zijn dan 65 jaar en behoeftig, dat dit een alternatief is voor het leefloon, dat dit concreet wil zeggen dat dit geld bestemd is voor het levensonderhoud van de referentiepersoon zelf, dat het niet bedoeld is om een volwassen zoon mee ten laste te nemen, dat dat immers zou willen zeggen dat de verzoekende partij ten laste is van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, dat aan de bestaansmiddelenvoorwaarde van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet daarom niet is voldaan, dat de behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42ter, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dienaangaande overbodig is, dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon immers niet in overweging kunnen worden genomen, dat het niet uitmaakt welke de daadwerkelijke levenskost is van de referentiepersoon, dat ze reeds ten laste valt van het sociale bijstandstelsel, dat ze dus helemaal niet kan aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken voor de verzoekende partij om te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel, dat dit immers reeds heden het geval is, dat deze zienswijze bevestigd wordt door de Raad van State. Verder motiveert de verwerende partij dat uit de voorgelegde documenten blijkt dat de verzoekende partij zelf een zelfstandige activiteit heeft, dat zij aanslagbiljetten voorlegt die daarvan getuigen alsook een bewijs van aansluiting bij een sociale kas van 4 februari 2020, dat het gaat over aanslagbiljetten van het inkomen van 2017, aanslagjaar 2018 en van het inkomen van 2018, aanslagjaar 2019, dat het huidige inkomen van de verzoekende partij zelf niet werd aangetoond, dat wel duidelijk is dat de verzoekende partij door haar zelfstandige activiteit niet als “*ten laste*” kan worden beschouwd van haar moeder. De verwerende partij gaat verder nog in op de andere voorgelegde documenten en stelt vast dat geen van deze documenten afbreuk doet aan de voorgaande vaststellingen. Ze verduidelijkt verder dat uit het dossier wel degelijk blijkt dat de verzoekende partij gerepatrieerd is en nadien is teruggekeerd naar België, dat de datum haar onbekend is, dat nergens uit het dossier blijkt dat zij in die periode aangewezen was op financiële en/of materiële hulp uit België, dat in die zin de attesten uit Armenië niet relevant zijn, dat de verzoekende partij dan wel volgens de Armeense autoriteiten nooit een economische activiteit gehad heeft in eigen land, noch eigendommen, dat nergens uit het dossier blijkt dat zij in die periode daadwerkelijk ten laste was van de referentiepersoon, dat dat reeds herhaaldelijk uitgebreid werd gemotiveerd in de beslissingen van de afgelopen jaren. De verwerende partij motiveert tot slot nog over het voorgelegde doktersattest waaruit blijkt dat de referentiepersoon niet alleen in haar woning kan blijven, waarbij er voornamelijk wordt op gewezen dat de Vreemdelingenwet voorziet dat voor een zover de aanvrager, als volwassene, een buitengewone afhankelijkheid zou vertonen tegenover de referentiepersoon, het verblijfsrecht kan bekomen worden, doch dat het omgekeerde niet is voorzien.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de voormelde motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is

kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de *in casu* toepasselijke wetgeving, met name artikel 40bis *juncto* artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Op grond van artikel 40ter, eerste lid *juncto* artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een Belg:

“(...) de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, (...)”

3.5. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een Belg indiende, met name de aanvraag tot gezinshereniging in functie van haar moeder, een Belgische onderdaan. Aangezien de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, *in casu* haar Belgische moeder.

De Raad benadrukt verder dat wat betreft de voorwaarde inzake het ‘ten laste’ zijn van de referentiepersoon zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

3.6. *In casu* besloot de verwerende partij in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden en aldus het verblijfsrecht als familielid van een Belg niet kan genieten.

In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij vooreerst vast dat uit de voorgelegde documenten blijkt dat de referentiepersoon over een pensioen beschikt dat integraal bestaat uit een inkomensgarantie voor ouderen, dat dit wordt toegekend aan mensen die ouder zijn dan 65 jaar en behoeftig zijn, als een alternatief voor het leefloon, dat dit concreet wil zeggen dat dit geld bestemd is voor het levensonderhoud van de referentiepersoon, dat het niet bedoeld is om een volwassen zoon mee ten laste te nemen, dat dat immers zou willen zeggen dat hij ten laste is van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, dat aan de bestaansmiddelenvoorwaarde van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet daarom niet is voldaan.

Er wordt verder gemotiveerd dat uit de voorgelegde documenten blijkt dat de verzoekende partij zelf een zelfstandige activiteit heeft, dat zij aanslagbiljetten voorlegt die daarvan getuigen alsook een bewijs van aansluiting bij een sociale kas van 4 februari 2020, dat het gaat over de aanslagbiljetten van het inkomen van 2017, aanslagjaar 2018 en van inkomen 2018, aanslagjaar 2019, dat het huidige inkomen van de verzoekende partij zelf niet werd aangetoond, dat de verzoekende partij door haar zelfstandige activiteit niet als “ten laste” van haar moeder kan worden beschouwd.

Daarnaast valt te lezen in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij wel degelijk gerepatrieerd is en nadien is teruggekeerd naar België, dat de datum de verwerende partij onbekend is, dat nergens uit het dossier blijkt dat de verzoekende partij in die periode was aangewezen op financiële en/of materiële hulp in België, dat in die zin de attesten uit Armenië niet relevant zijn, dat de verzoekende partij dan wel volgens de Armeense autoriteiten nooit een economische activiteit heeft gehad in eigen

land, noch eigendommen, dat nergens uit het dossier blijkt dat zij in die periode daadwerkelijk ten laste was van de referentiepersoon, dat dat reeds herhaaldelijk uitgebreid werd gemotiveerd in de bestreden beslissingen de afgelopen jaren.

Deze drie motieven zijn determinerend en kunnen, als ze staande blijven, ieder op zich de bestreden beslissing dragen in samenhang met het motief over het voorgelegde doktersattest.

Betreffende het voorgelegde doktersattest waaruit blijkt dat de referentiepersoon niet alleen in haar woning kan blijven, wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de Vreemdelingenwet voorziet dat voor zover de aanvrager, als volwassene, een buitengewone afhankelijkheid zou vertonen tegenover de referentiepersoon, het verblijfsrecht kan bekomen worden, doch dat het omgekeerde niet is voorzien. Dit motief wordt door de verzoekende partij niet betwist.

3.7. Wat betreft het tweede determinerend motief, met name dat de verzoekende partij door haar zelfstandige activiteit niet "*ten laste*" van haar moeder kan worden beschouwd, stelt de Raad vast dat dit geenszins door de verzoekende partij in haar verzoekschrift wordt betwist. De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing enerzijds voorhoudt dat zij omwille van haar zelfstandige activiteit niet als "*ten laste*" van haar moeder kan worden beschouwd doch anderzijds beweert dat de moeder niet kan aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken zodat kan worden voorkomen dat de verzoekende partij ten laste valt van het sociale bijstandstelsel, dat de bestreden beslissing zich hierdoor manifest tegenspreekt "*want juist aantoon*" dat er *in casu* geen risico is dat de verzoekende partij ten laste van het sociale bijstandstelsel zou vallen. Met dit betoog weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij het motief dat zij door haar zelfstandige activiteit niet als "*ten laste*" van haar moeder kan worden beschouwd. Evenmin toont zij hiermee aan dat voornoemd motief foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

Ter volledigheid wijst de Raad erop dat de redactie van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° *juncto* artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet uitsluit dat de verzoekende partij moet aantonen ook gedurende de periode dat haar aanvraag nog loopt, ten laste te zijn van haar moeder. Er is immers in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet sprake van bloedverwanten in neerdalende lijn "*die te hunnen laste zijn*". Deze vaststelling dringt zich des te meer op aangezien artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dat te dezen van toepassing is omdat de verzoekende partij de volwassen zoon is van een Belgische onderdaan, duidelijk en uitvoerig gewag maakt van de verplichting voor de Belgische onderdaan om te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om de descendent, zijnde de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bedoelde vreemdeling, te zijnen laste te nemen. Nergens kan worden gelezen dat deze verplichting om te beschikken over voldoende bestaansmiddelen uitsluitend zou slaan op het ten laste nemen van de descendent in het land van oorsprong.

De verzoekende partij betwist niet dat zij een eigen inkomen heeft.

De Raad acht het geenszins foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk dat de verwerende partij in het kader van een aanvraag van een descendent van een Belgische onderdaan oordeelt dat het bewijs van diens eigen inkomsten aantoon dat deze niet ten laste is van de Belgische onderdaan, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk. De aanvraag wordt beoordeeld op het ogenblik dat de bestreden beslissing wordt genomen. De verzoekende partij diende een verblijfsaanvraag in als persoon ten laste. Zij toont dan ook niet aan dat het foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is te oordelen dat, nu blijkt dat de verzoekende partij niet ten laste is van haar moeder, zij dan ook geen aanspraak kan maken op deze verblijfsgrond.

3.8. Uit wat hiervoor werd uiteengezet blijkt dat de verzoekende partij er niet in geslaagd is om het tweede motief te weerleggen. De verzoekende partij kan door haar zelfstandige activiteit niet ten laste worden beschouwd van haar moeder, minstens maakt zij het tegendeel niet aannemelijk. Dit motief volstaat, samen met het niet-betwiste motief omtrent de aangevoerde omstandigheid dat de referentiepersoon niet alleen in haar woning kan verblijven, om de bestreden beslissing te schragen.

Aangezien er geen andere middelonderdelen zijn gericht tegen het voornoemde tweede motief en dit motief overeind blijft, kan het op zich, samen met het motief betreffende het voorgelegde doktersattest, de bestreden beslissing dragen. Derhalve moet niet worden ingegaan op het betoog van de verzoekende partij over het al dan niet in rekening brengen van de inkomensgarantie voor ouderen die de Belgische referentiepersoon ontvangt bij het beoordelen van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon en betreffende de kritiek op het motief dat de voorgelegde attesten niet zouden

aantonen dat zij tijdens de periode dat zij in Armenië verbleef daadwerkelijk ten laste was van haar moeder. Deze kritiek is immers gericht tegen het eerste en derde motief. Het desgevallend gegrond bevinden van een middelonderdeel ertegen kan immers, gelet op het voorgaande, niet leiden tot het onwettig bevinden van de bestreden weigeringsbeslissing. De verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij deze middelonderdelen.

3.9. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing werd genomen in strijd met artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet.

Evenmin toont de verzoekende partij aan dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.10. Het enige middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER